

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného obcí X, opatrovníkem žalobce, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 1. 10. 2020, č. j. 65 A 90/2020 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 8. 10. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“) specifikovanému v záhlaví, jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem žalované, neboť podání žaloby nebylo schváleno opatrovníkem stěžovatele.

[2] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel je rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2019, č. j. 70 Co 255/2019 – 2770, omezen ve svéprávnosti na dobu pěti let tak, že je schopen samostatně právně jednat jen v běžných záležitostech každodenního života (I. výrok). Dospěl proto k závěru, že stěžovatel nemohl úkon v podobě podání kasační stížnosti ve shora specifikované věci učinit samostatně, neboť jej nelze podřadit pojmu „*běžné záležitosti každodenního života*“. V souladu s výrokem II. odkazovaného rozsudku, jímž byla opatrovníkem stěžovatele jmenována obec X (dále též „opatrovník“ či „opatrovník stěžovatele“), proto usnesením ze dne 14. 10. 2020, č. j. 3 As 320/2020 – 12, vyzval tuto obec ke sdělení, zda v souladu s § 65 odst. 2 občanského zákoníku schvaluje podání kasační stížnosti stěžovatelem proti napadenému usnesení. Současně opatrovníka stěžovatele Nejvyšší správní soud poučil, že nevyhoví-li uvedené výzvě, případně tomuto soudu sdělí, že podání kasační stížnosti neschvaluje, soud předmětnou kasační stížnost dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítne. Přípisem ze dne 19. 10. 2020, č. j. OBBO 939/2020, opatrovník Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že pan X s ním o svých podáních nekomunikuje s tím, že „*obec X mu nemá právo do jeho podání jakkoli zasahovat*“. Dále opatrovník uvedl, že jelikož k dané

kasační stížnosti neví žádné podrobnosti ani důvody, z jakých ji stěžovatel podal, nemůže se s ní ztotožnit.

[3] Nejvyšší správní soud považuje v souvislosti s citovaným sdělením ze dne 19. 10. 2020 za vhodné opatrovníka stěžovatele opětovně upozornit, že jeho odpověď na výzvu tohoto soudu provedenou usnesením č. j. 3 As 320/2020 -12, by měla být formulována zcela konkrétně, tedy tak, aby bez dalšího nevzbuzovala jakékoliv pochybnosti o tom, zda podání svého opatrovance (stěžovatele) schvaluje, či nikoliv. Tuto skutečnost považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit i s ohledem na možné budoucí obdobné výzvy tohoto soudu vůči opatrovníkovi, které lze vzhledem k četnosti případů, v nichž se stěžovatel na Nejvyšší správní soud obrací, očekávat.

[4] Ve vztahu k obsahu sdělení, tak jak jej opatrovník stěžovatele formuloval nyní, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávané věci dospěl k závěru, že nebyl naplněn požadavek schválení podání stěžovatele jeho opatrovníkem. Tento závěr lze dovodit zejména z poslední části přípisu ze dne 19. 10. 2020, kdy opatrovník výslovně uvedl, že se s kasační stížností stěžovatele nemůže ztotožnit.

[5] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podal sám stěžovatel, jenž však je omezen na svéprávnosti v rozsahu, který mu neumožňuje takové podání učinit samostatně (viz výše uvedený výrok I. rozsudku č. j. 70 Co 255/2019 – 2770), přičemž jeho opatrovník se ve smyslu shora řečeného k jeho podání neaproboval. O důsledcích neschválení podání kasační stížnosti stěžovatelem byl přitom jeho opatrovník v usnesení tohoto soudu č. j. 3 As 320/2020 – 12, náležitě poučen. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl, neboť není splněna podmínka řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu opatrovníkem stěžovatele odstraněn, pročez v řízení nelze pokračovat.

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu